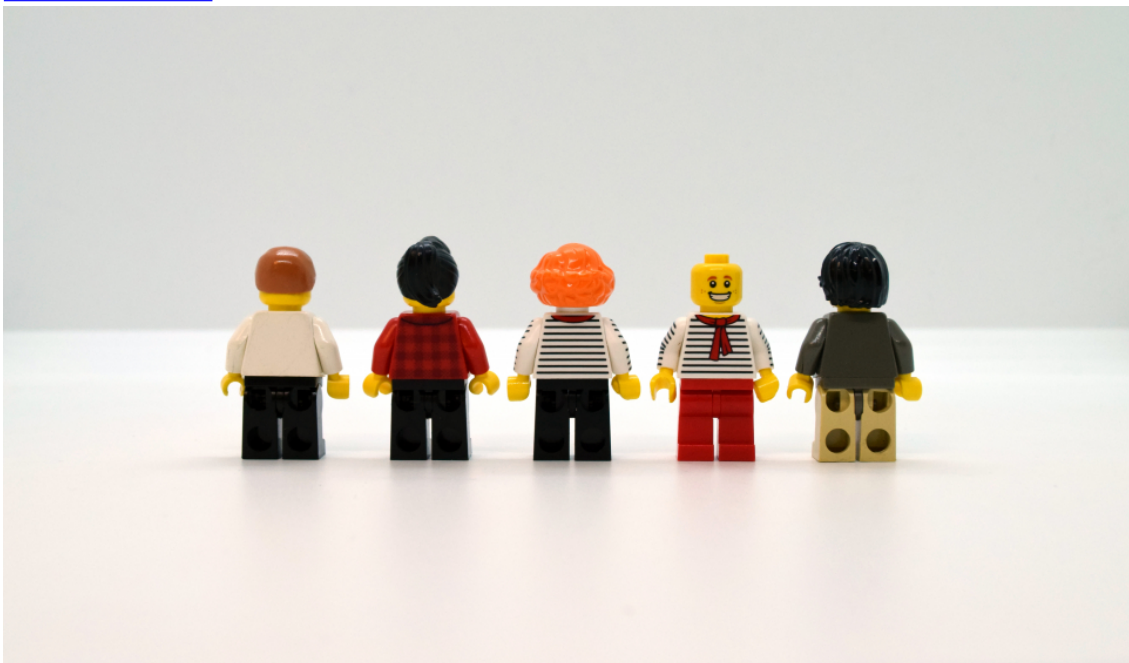

Reflexions estiuenques: ¿Coneixem la nostra comunitat?

Dij, 20/06/2019 per Centre de Pasto...

[El Cim s'acosta](#)

Tal com vam anunciar en una de les [entrades anteriors](#), en els propers dies tractarem la part més quotidiana de la litúrgia: preparar bé les celebracions, cuidar de la nostra comunitat i a ser testimonis de fe en el nostre dia a dia.

Volem compartir amb vosaltres unes reflexions que Joaquim Gomis va publicar a *Missa Dominical* en relació a les nostres comunitats. Tot i que fa anys que les va escriure, ens sembla que encara són molt actuals i que són ben aplicables a qualsevol persona que prepari les celebracions litúrgiques habitualment.

¿La gent?

Tot llegint el resum d'una sessió que organitzàrem al Centre de Pastoral Litúrgica sobre la problemàtica de la missa dominical, trobo una expressió força repetida: «la gent... (la gent arriba tard, la gent no està preparada, la gent...)». No és, certament, cap exclusiva d'aquest resum, d'aquestes sessions. És, crec, una expressió força típica, força habitual, en aquests tipus de reunions. N'hi ha prou d'haver assistit, per exemple, a alguna reunió d'algun equip o comissió de litúrgia parroquial per testimoniar-ho: també allà es repeteix que «la gent això..., la gent allò...».

No tracto de maximitzar l'expressió. És ben comprensible que l'empremi. Però gosaria proposar una reflexió estiuenca sobre un possible risc que hi pot haver sota aquesta expressió. El risc d'oblidar que darrere d'aquest col·lectiu «la gent» s'hi amaga una pluralitat concreta, real, de persones singulars i distintes. Que la missió de l'Església –per voluntat del Senyor– no té com a objectiu «la gent» sinó aquest home, aquella dona, aquest jove, aquell infant... o que si bé la celebració dominical reuneix una assemblea, no és «la gent» qui la forma sinó en Peret, el

senyor Josep, la Marina, la Montserrat, en Gerard, etc. Cada un amb el seu nom, la seva vida, la seva història, les seves qualitats i els seus defectes.

Un amic sacerdot fou traslladat d'X a Z. X era una parròquia amb notable assistència dominical, amb un temple gran en què el president de l'Eucaristia quedava allà dalt, lluny. Z és una parròquia no menys nombrosa, però amb molta menys assistència dominical, amb un local/església de reduïdes dimensions on el president és proper i gairebé al mateix nivell dels assistents. El meu amic comentava: «Abans tenia la impressió que celebrava davant d'un públic informe; tenia la sensació que les meves paraules planaven sobre una multitud de caps sense rostre; ara veig rostres, gairebé noto la reacció, jo mateix em noto copartípic en una cosa que és de tots».

Sens dubte és justa la seva diversa reacció, però el que ha canviat és *la seva* situació. Perquè «la gent» que tenia davant a l'altra parròquia, a l'església gran, també tenia cadascú el seu rostre, les seves reaccions. Era ell qui no els veia, ell qui no les sentia.

Joaquim Gomis